

Sygn. akt VI U 703/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Radomiu VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Jarosław Łuczaj

Protokolant st. sekr. sąd. Marta Gackiewicz

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2017 roku w Radomiu

sprawy H. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania H. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 6 maja 2016 roku, nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje H. P. okresową rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 18 stycznia 2016 roku do 28 lutego 2018 roku.

SSO Jarosław Łuczaj

Sygn. akt VI U 703/16

UZASADNIENIE

W dniu 9 czerwca 2016 roku H. P. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 6 maja 2016 roku, nr (...), odmawiającej przyznania jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Podniosła, że stan jej zdrowia nie pozwala jej na podjęcie żadnej pracy zarobkowej (odwołanie – k. 3).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o jego oddalenie wskazując, że prawa do renty odmówiono z uwagi na orzeczoną przez komisję lekarską ZUS zdolność do pracy (odpowiedź na odwołanie – k. 4).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

H. P. urodziła się (...). Ma wykształcenie zawodowe. W wyuczonym zawodzie cholewkarza pracowała przez kilka lat, po czym wykonywała różne prace fizyczne (okoliczności bezsporne – wywiad w opinii lekarskiej w aktach dokumentacji orzeczniczo-lekarskiej).

W dniu 18 stycznia 2016 roku H. P. złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. Inspektorat w Z. wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy (wniosek – k. 1 – 3 akt ZUS).

W związku z tym H. P. została skierowana na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który w dniu 10 lutego 2016 roku stwierdził, że jest ona częściowo niezdolna do pracy do 28 lutego 2018 roku, a niezdolność ta datuje się od lipca 2001 roku. Naczelný lekarz ZUS przekazał sprawę do rozpoznania przez komisję lekarską z uwagi na wątpliwości co do zgodności orzeczenia lekarskiego z zasadami orzecznictwa lekarskiego. U H. P. rozpoznano upośledzenie umysłowe

lekkiego stopnia, zespół apatyczno-abuliczny z elementami hipochondrycznymi o niewielkim nasileniu, przebyte przed laty zaburzenia urojeniowe, nadciśnienie tętnicze zredukowane, żylaki kończyn dolnych bez powikłań, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa z kilkupoziomową przepukliną jądra miażdżystego w odcinku lędźwiowym bez zespołu korzeniowego. Z uwagi na to, orzeczeniem z dnia 15 kwietnia 2016 roku komisja lekarska ZUS stwierdziła, że H. P. nie jest niezdolna do pracy (orzeczenie lekarza orzecznika, pismo Naczelnego Lekarza ZUS, orzeczenie komisji lekarskiej - k. 41, 46, 47 akt ZUS).

Wobec powyższego, decyzją z dnia 6 maja 2016 roku, nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił H. P. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (decyzja – k. 52 akt ZUS).

H. P. cierpi na organiczne zaburzenia nastroju u osoby upośledzonej umysłowo w stopniu lekkim oraz wielopoziomową dyskopatię szyjną i lędźwiową bez zespołu korzeniowego. W obrazie klinicznym dominują obecnie objawy osiowe organicznego uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego o umiarkowanym nasileniu, takie jak zwolnienie toku myślenia, spowolnienie psychoruchowe, skłonność do stanów dysforii. Obecnie nie stwierdza się u niej wytwórczych objawów psychotycznych. W przeszłości rozpoznano u niej zaburzenia urojeniowe i z tego powodu była hospitalizowana psychiatrycznie. Jest ona mało krytyczna wobec choroby, ale poczucie tej choroby i niepełnosprawności powodują motywację do leczenia psychiatrycznego. Radzi sobie w w sytuacjach życia codziennego, ale jej myślenie koncepcyjne jest osłabione. Jej intelekt jest obniżony do poziomu lekkiego upośledzenia umysłowego. Ze względu na zaburzenia psychiczne H. P. jest częściowo niezdolna do pracy od chwili złożenia wniosku o rentę, tj. od 18 stycznia 2016 roku, do końca lutego 2018 roku (opinia biegłych z zakresu psychologii i neurologii – k. 18-19).

Renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie warunki określone w art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2016 roku, poz. 887 z późn. zm.), tzn. jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy oraz niezdolność ta powstała w okresach wymienionych w ust. 1 pkt 3) wskazanego artykułu, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego nie podlegał badaniu w niniejszej sprawie, bowiem nie był sporny.

Niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest zaś osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 1, 2 i 3 w/w ustawy).

Stwierdzić należy, że o uznaniu niezdolności do pracy, jej rodzaju i rozmiaru nie decyduje samo schorzenie, lecz stopień jego zaawansowania. O istnieniu takiej niezdolności nie decyduje i nie może decydować także subiektywne odczucie badanego, ale obiektywna ocena specjalistów biegłych lekarzy sądowych. W sprawie, w której przedmiotem jest prawo do świadczenia rentowego warunkująca powstanie tego prawa i będąca elementem ustaleń faktycznych ocena niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych i musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń zainteresowanego.

Kwestią sporną w sprawie niniejszej pozostawało ustalenie czy stopień zaawansowania rozpoznanych u wnioskodawczyni schorzeń powoduje u niej niezdolność do pracy.

W tym celu Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych z zakresu psychiatrii, neurologii i chorób wewnętrznych. Biegli z zakresu psychiatrii, neurologii rozpoznali u H. P. organiczne zaburzenia nastroju u osoby upośledzonej umysłowo w stopniu lekkim oraz wielopoziomową dyskopatię szyjną i lędźwiową bez zespołu korzeniowego oraz stwierdzili, że z przyczyn psychiatrycznych jest ona częściowo niezdolna do wykonywania pracy od 18 stycznia 2016 roku do 28 lutego 2018 roku. Z kolei biegły z zakresu chorób wewnętrznych rozpoznał u niej nadciśnienie tętnicze II. stopnia wg

WHO/ISH bez powikłań narządowych, zwyrodnienie kręgosłupa i nikotynizm oraz stwierdził, że pod kątem oceny kardiologiczno-internistycznej stanu zdrowia jest ona osobą zdolną do wykonywania pracy (opinia – k. 28).

Sąd podzielił opinię biegłych z zakresu psychiatrii i neurologii, uznając ją za miarodajny dowód w sprawie. Sporządzona bowiem została m.in. przez specjalistę z zakresu zasadniczego schorzenia, na które cierpi wnioskodawczyni, tj. z zakresu psychiatrii. Biegli wydali swoją opinię po uprzednim zbadaniu H. P. i po zapoznaniu się ze zgromadzoną dokumentacją lekarską. W ocenie Sądu Okręgowego opinia ta jest rzetelna, fachowa i nie budzi zastrzeżeń. Biegli dokonali wnikliwej analizy stanu zdrowia ubezpieczonej pod kątem jej schorzeń i uzasadnili swoje konkluzje na temat jej zdolności do pracy. Zauważyć ponadto należy, że opinia ta nie była kwestionowana przez strony.

Biegli stwierdzili, że H. P. jest (od 18 stycznia 2016 roku) częściowo niezdolna do pracy, a niezdolność ta ma charakter okresowy – do 28 lutego 2018 roku.

W świetle powyższego Sąd Okręgowy uznał, że stan zdrowia wnioskodawczyni powoduje u niej częściową niezdolność do pracy od dnia złożenia wniosku o przyznanie renty, tj. od 18 stycznia 2016 roku do 28 lutego 2018 roku, gdyż w myśl art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Z uwagi na powyższe, na mocy art. 477¹⁴ § 2 kpc, Sąd zmienił zaskarżoną decyzję, o czym orzeczono w sentencji.

SSO Jarosław Łuczaj